

tid ikke bør kunne overstige det Beløb af 600 Kr., som efter det ovenfor anførte er Maksimum for det Tillæg til Pensionen, som i det tilsvarende Tilfælde kan tilstaaes Enken efter den afgiftspligtige Apoteker.

Endnu skal bemærkes, at Kommissionen naturligvis har haft Øje for, at dens foransførte Forslag vil føre til, at Apotekere med en Nettoindtægt af ikke over 3,000 Kr., og som altsaa ingen Afgift have at svare, ventelig alle ville underkaste sig Loven og der- ved forøge de Udgifter, Fonden i sin Tid vil faa, uden tilsvarende Indtægter. Kom- missionen finder imidlertid ingen Betænkelighed herved, naar henjes til, at dette vil komme de Apotekerener til Gode, hvis Mænd maa antages at være mindst i Stand til at sikre Enkens Forsørgelse.

Endelig bliver der ogsaa Spørgsmaal om, hvorledes man skal stille sig overfor c. de nulevende Enker, der for Tiden sidde inde med Apotekerbevillinger. For deres Vedkommende, der maatte have Apoteket „paa Livstid“, opstaar dette Spørgsmaal dog ikke; de beholde nemlig Apoteket til deres Død.

For de Enker derimod, der have Apoteket „indtil videre“ eller paa visse Aar, og som efter det ovenfor foreslaaede skulle fratræde Apoteket efter 5 Aars Forløb eller ved den fra først af fastsatte Tids Udløb, skal Kommissionen foreslaa, at det fastsættes, at Justitsministeren af Fonden kan yde dem en Pension, der dog i intet Tilfælde kan overstige Normalpensionens Beløb. Det er klart, at disse Enker ikke kunne have en egentlig Ret til denne Pension, men at dette maa afgøres efter Forholdene i hvert enkelt Tilfælde; det maa altsaa overlades Justitsministeriet at bestemme baade, om de overhovedet skulle have noget, og hvor meget der kan tilstaaes dem. Det foreslaas derhos, at de foruden selve Pensionen ogsaa kunne erholde Tillæg til de usørgede Børn.

Det bør formentlig bestemmes, at Enker udelukkes fra at erholde Pension i lignende Tilfælde som Embedsmænds Enker, saaledes naar Ægtefæbet er indgaaet efter Mandens 60de Aar eller paa hans Dødsleje, eller efter at han var fratraadt Apoteket, eller naar Ægtefæbet var aldeles ophævet inden Mandens Død. Ligeledes bør der om Pensionens Rettens Ophør fastsættes Regler, svarende til de i Pensionsloven af 5te Januar 1851 givne. Halvdelen af Kommissionens Medlemmer (Behmann, Møller, Nielsen, Rump og Trier) finder derimod ikke, at der er Anledning til paa dette Omraade at oversføre den i Pensionsloven givne Bestemmelse om, at Pensionsretten, naar den er ophørt ved, at Enken har indgaaet nyt Ægtefæbe, vaagner op paany, naar hun atter maatte blive Enke, medens den anden Halvdel ikke finder Grund til at gøre denne Undtagelse for Apotekerernes Vedkommende.

For saa vidt der kunde næres Frygt for, at Fonden ikke skulde være i Stand til at præstere det fornødne til Udredelse af de her foreslaaede Pensioner og Under- støttelser, formener Kommissionen, at en saadan Frygt vil være ugrundet. Mulig Fon- dens Udgifter, naar man medtager de ovenfor under b og c nævnte Enker, i nogle faa Aar ville overstige Indtægterne, — skønt det langt fra er givet —; men dette Forhold vil upaatvibelig ikke vare længe, og den hafte Merudgift vil snart atter indvindes.

Kommissionen har for øvrigt søgt at finde et Grundlag til Bestemmelse af, hvor meget Udgiften til Pensionering efter de foran ommeldte Regler til Apotekerenerne og til Hjælp til Børneforsørgelse kan antages at ville udgjøre, og har i denne Aaled-